

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Spolek rybářů Markvartovice**
sídlem Lipová 365, 747 14 Markvartovice
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Miturou
sídlem Místecká 329/258, 720 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018, č. j. MSK 90722/2018, ve věci
ověření zjednodušené dokumentace skutečného provedení stavby (pasport stavby),

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 17. 9. 2018, č. j. MSK 90722/2018, a usnesení Městského úřadu Hlučín ze dne 17. 5. 2018, č. j. HLUC/23446/2018/OŽPaKS/Ja, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Mitury, advokáta se sídlem Místecká 329/258, 720 00 Ostrava.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 22. 10. 2018 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018, č. j. MSK 90722/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno usnesení Městského úřadu Hlučín (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 17. 5. 2018, č. j. HLUC/23446/2018/OŽPaKS/Ja, kterým bylo zrušeno podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu opatření ze dne 4. 11. 2016, č. j. HLUC/45244/2016/OŽPaKS/Fi (dále jen „opatření“), jímž byla žalobci podle ust. § 125 odst. 4 stavebního zákona ověřena zjednodušená dokumentace skutečného provedení stavby (pasport stavby) vodního díla nazvaného „Vodní dílo - rybník na pozemku parc. č. 1272, k. ú. Markvartovice“. Žalobce vyjma napadeného rozhodnutí navrhuje rovněž zrušení rozhodnutí vodoprávního úřadu.

II. Žalobní body

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný porušil jeho procesní práva zakotvená v ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný uvádí, že vodoprávní úřad nepochybil, když si od žalobce nevyžádal další podklady či neprovedl další prohlídku na místě a že k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť nezákonnost ověření dokumentace stavby je z doložených materiálů ve spise dostatečně seznatelná a nelze mít tedy důvodné pochybnosti o tom, že vydané opatření musí být zrušeno. Z daného důvodu nepovažuje žalovaný provádění nového dokazování či ohledání na místě zapotřebí. Žalovaný je o nezákonnosti opatření přesvědčen natolik, že aprobejuje upírání procesních práv žalobce. Žalobce dále namítá, že vodoprávní úřad vydal dne 4. 11. 2016 opatření, kterým ověřil pasport stavby vodního díla. Na základě opakovaných podnětů p. M. R. a po ingerenci žalované dospěl vodoprávní úřad k závěru, že opatření je v rozporu s právními předpisy. K tomuto závěru dospěl po novém prozkoumání podkladů, aniž by ovšem blíže uvedl, z jakého konkrétního předloženého podkladu najednou dospěl k odlišnému závěru než v minulosti a v čem nyní zjištěný stav je již zjištěným stavem správným.
3. Žalovaný dále chybně dochází k závěru, že z protokolu sepsaného při místním šetření dne 11. 8. 2016 má být jednoznačně zřejmé, že instalace výpustného potrubí DN 250 byla provedena cca před 20 lety. K tomu žalobce podotýká, že v celém správním spisu žádný protokol o místním šetření ze dne 11. 8. 2016 neexistuje a samotné správní řízení bylo na žádost žalobce zahájeno až 29. 8. 2016. I pokud by takový protokol existoval, nelze o něj opřít závěr o tom, kdy mělo být potrubí nainstalováno - místní šetření se využívá ke zjištění faktické situace. Nelze tedy souhlasit se žalovaným, že žalobce měl v 90. letech provést nelegální instalaci potrubí DN 250 (žalobce navíc koupil od obce rybník až v roce 2000). Závěr žalovaného o tom, že žalobce dotčenou vodní plochu ilegálně upravil na rybník, je lichý a bez opory v provedených důkazech. Shodně s odvolacími námitkami žalobce opětovně uvádí, že ve stavebním povolení z r.

1978 je předpokládáno použití výpustného potrubí DN 80, ve skutečnosti však rybník disponuje výpustným potrubím DN 250, což potvrzuje i protokol o místním šetření ze dne 13. 10. 2016. Nicméně již při provedení této úpravy (kole r. 1978) bylo fakticky použito potrubí DN 250, nikoliv DN 80. Žalobce výměnu potrubí nerealizoval a nyní je mu vytýkáno, že měl nelegálně upravovat vodní plochu. Tento důvod vedoucí ke zrušení opatření je čistě účelový, neboť po celou dobu od provedení stavby žádný z orgánů veřejné moci neměl proti širce potrubí žádných námitek.

4. Žalobci je rovněž vytýkána absence povolení k nakládání s vodami. Argumentuje-li žalovaný porušením principu dvojí prevence, nutno dodat, že předmětná vodní plocha je historickou stavbou a vznikla dlouho předtím, než byl onen princip v českém právním řádu zakotven. Žalobce dne 13. 11. 2017 požádal u vodoprávního úřadu o vydání tohoto povolení, přičemž toto povolení mu údajně nebude vydáno do doby, dokud nebude ověřena dokumentace stavby. Na jednu stranu tak žalovaný zrušením opatření znemožňuje žalobci udělení povolení k nakládání s vodami a na druhou stranu tvrdí, že zrušením opatření žalobce nepřichází o žádné právo.
5. Vodoprávní úřad dále dospěl k závěru, že účelem vodní stavby není chov a lov ryb, nýbrž že vodní plocha slouží jako požární nádrž, resp. že nesplňuje legální definici pojmu rybník vymezenou v ust. § 2 písm. c) zákona o rybářství. Správní orgány k tomu uvedly, že vodní nádrž nedisponuje odpovídajícím technickým vybavením obvyklým a potřebným pro stavby vodních nádrží určených pro chov a lov ryb - přepadem, jímž se má regulovat vodní hladina. Ač žalobce v průběhu řízení namítal, že vodní plocha přepadem disponuje a vodní hladinu lze tedy regulovat pomocí otočného kloubu přepadové a vypouštěcí roury, tak žalovaný považuje tento manipulace za neodborný, nestandardní a pro navrhovaný účel nedostatečný, přičemž taková regulace přepadu ani nemá oporu v předložené dokumentaci. Tvzení žalovaného o neodbornosti regulace vodní hladiny nemají oporu v konkrétních důkazech a nejsou nijak blíže odůvodněna. Právní předpis stanoví pro rybníky pouze povinnost regulace hladiny. Ačkoliv je žalobci vytýkáno, že bližší popis manipulace není obsažen v předložené dokumentaci, tak žalovaný odmítl možnost předvedení manipulace s přepadem na samotném místě stavby a ignoruje doložené podklady, v nichž je přepad hráze a jeho manipulace vysvětlena. Žalobce má nadále za to, že dotčená vodní plocha je rybník a pokud správní orgány dospěly k odlišnému závěru, měly blíže zkoumat skutečný účel vodní plochy. Závěrem je namítáno, že má-li správní orgán za to, že dokumentaci stavby nelze ověřit, měl by žalobce nejdříve vyzvat k doplnění, změně nebo přepracování dokumentace, což se v dané věci nestalo.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. V plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvoinstančního usnesení. Námitky žalobce procesního charakteru považuje a priori za nedůvodné, jelikož jak postup podle ust. § 125 odst. 4 stavebního zákona tak postup podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu není správním řízením podle části druhé a třetí správního řádu.

IV. Skutková zjištění

7. Z obsahu správních spisů jakož i ze shodných skutkových tvrzení účastníků řízení krajský soud zjistil, že dne 29. 8. 2016 obdržel vodoprávní úřad žádost žalobce o ověření zjednodušené dokumentace skutečného provedení stavby (pasport stavby) vodního díla „Vodní dílo - rybník na pozemku parc. č. 1272, k. ú. Markvartovice“ podle ust. § 125 odst. 4 stavebního zákona. Po provedené kontrolní prohlídce stavby a ústním jednání spojeném s ohledáním na místě vydal vodoprávní úřad dne 4. 11. 2016 opatření č. j. HLUC/45244/2016/OŽPaKS/Fi, kterým ověřil dokumentaci skutečného provedení stavby vodního díla. Dne 7. 12. 2016 obdržel vodoprávní úřad podnět žalovaného k přezkoumání opatření ze dne 4. 11. 2016. Vodoprávní úřad posléze vyzval žalobce, aby doložil příslušné doklady týkající se stavby vodního díla a prokázal tak právní stav stavby vodního díla včetně prováděných stavebních úprav. Na základě žalobcem předložených dokladů vodoprávní úřad rozhodl usnesením ze dne 3. 4. 2017 o provedení opravy opatření tak, že opravil text popisu stavby, neboť stávající rybník nebyl pravděpodobně vybudován v 19. století, ale dle dostupných informací byl realizován před rokem 1672. Stavba vodního díla je tedy stavbou historickou, vybudovanou před rokem 1674, a v souladu s ust. § 125 odst. 2 stavebního zákona vodoprávní úřad usoudil, že předmětná stavba je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena jako vodní dílo - rybník.
8. Přípisem ze dne 22. 6. 2017 vyzval žalovaný po provedeném dozoru vodoprávní úřad ve smyslu ust. § 171 odst. 3 stavebního zákona ke zjednání nápravy spočívající ve zrušení opatření ze dne 4. 11. 2016, neboť vodoprávní úřad ve věci pasportu neměl zákonnou oporu využít ustanovení § 125 odst. 4 stavebního zákona, když nezpochybnitelně nezjistil, zda stavba jako celek v současné její podobě i používanému účelu byla v minulosti řádně povolena a současně vlastník stavby (žalobce) nedisponuje platným povolením k nakládání s vodami. Po zrušení opatření ze dne 4. 11. 2016 a následném odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí, jímž usnesení vodoprávního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Nato vodoprávní úřad vydal usnesení ze dne 17. 5. 2018, č. j. HLUC/23446/2018/OŽPaKS/Ja, kterým opětovně zrušil opatření ze dne 4. 11. 2016. Proti usnesení žalobce brojil odvoláním, o němž žalovaný rozhodl nyní projednávaným napadeným rozhodnutím.

V. Posouzení krajským soudem

9. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci řízení souhlasili.
10. Podle ustanovení § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze*

vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.

11. Podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), *vlastník stavby je povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Při změně vlastnictví ke stavbě odevzdá dosavadní vlastník dokumentaci novému vlastníkovvi stavby.*
12. Podle ustanovení § 125 odst. 2 stavebního zákona, *nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.*
13. Podle ustanovení § 125 odst. 3 stavebního zákona, *neplní-li vlastník stavby povinnost podle odstavce 1, stavební úřad mu nařídí, aby pořídil dokumentaci skutečného provedení stavby. Pokud není nezbytná úplná dokumentace skutečného provedení stavby, uloží stavební úřad pouze pořízení zjednodušené dokumentace (pasport stavby), pokud ji stavebník nepořídil sám.*
14. Podle ustanovení § 125 odst. 4 stavebního zákona, *není-li třeba dokumentaci pořízenou podle odstavce 1 nebo 3 doplnit, změnit nebo jinak přepracovat, stavební úřad ji ověří a po jednom ověřeném vyhotovení zašle vlastníkovvi stavby a obecnímu úřadu, v jehož správním obvodu se stavba nachází, není-li sám stavebním úřadem, vyjma stavby v působnosti vojenského nebo jiného stavebního úřadu. To platí i pro dokumentaci skutečného provedení stavby předloženou stavebnímu úřadu spolu se žádostí o vydání kolaudačního souhlasu.*
15. Podle ustanovení § 125 odst. 6 stavebního zákona *rozsah a obsah dokumentace skutečného provedení stavby stanoví prováděcí právní předpis.*
16. Podle ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), *rozsah a obsah dokumentace skutečného provedení stavby je stanoven v příloze č. 14 k této vyhlášce.*
17. Jak bylo již naznačeno shora, žalovaný odůvodňuje nemožnost ověření pasportu stavby vodního díla zejména tím, že stavbu jako celek v její současné podobě není možno považovat za legální, neváže se k ní platné povolení k nakládání s vodami (porušení principu tzv. dvojí prevence) a vymezený účel stavby neodpovídá jejímu stavebně technickému uspořádání. Uvedené důvody vedoucí ke zrušení opatření, jímž byl původně pasport stavby vodního díla ověřen, představují jádro sporu mezi účastníky řízení.
18. Předně třeba zmínit, že účelem právní úpravy ust. § 125 stavebního zákona je nastolit stav právní jistoty ohledně technického provedení v minulosti povolené stavby a jejího účelu, jejíž dokumentace zcela chybí, případně není dostatečným zdrojem informací o stavbě; umožňuje také určit účel užívání stavby, o němž se nedochovaly doklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016-42). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvádí, že „*právní předpisy nevycházejí*

z toho, že stavba, u které se nedochovaly doklady, z nichž by bylo možné zjistit, k jakému účelu byla povolena, je stavbou nepovolenou. Naopak, takový přístup by mohl vést k neodůvodněným tvrdostem ze strany správního úřadu, a to zpravidla právě u starší zástavby, ve které je mnohdy prokazování legálnosti stavebních změn obtížné (srov. stanovisko odboru stavebního řádu MMR ze dne 10. 1. 2007, č. j. 46324/06-82). Nelze připustit, aby pro označení stavby jako nepovolené stačilo pouhé konstatování, že se nepodařilo získat žádné důkazy o její legálnosti. Takový postup by odporoval zásadě ochrany práv nabytých v dobré víře a v podstatě by popíral i smysl samotné právní úpravy „pasportizace“ (srov. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: Stavební zákon. Praktický komentář. Praha: Leges, 2017, s. 601). Samozřejmě není možné, aby se „pasportizace“ stala prostředkem pro legalizaci nepovolených staveb. Stavební úřad musí vždy postupovat maximálně obezřetně a důsledně zvážit okolnosti konkrétního případu.“

19. Stěžejní otázkou v daném řízení je, zda lze žalobcem pořízenou zjednodušenou dokumentaci stavby neověřit, resp. její předchozí ověření zrušit pro rozpor s právními předpisy, a to z důvodů, že stavbu jako celek v její současné podobě není možno považovat za legální a vymezený účel stavby neodpovídá jejímu stavebně technickému uspořádání. Závěrečnou fázi postupu při pořizování dokumentace skutečného provedení stavby (pasportu stavby) upravuje ustanovení § 125 odst. 4 stavebního zákona, které stanoví, že „*není-li třeba dokumentaci pořízenou podle odstavce 1 nebo 3 doplnit, změnit nebo jinak přepracovat, stavební úřad ji ověří...*“ Citované ustanovení dopadá jak na případy, kdy stavební úřad nařídí vlastníku stavby, aby pořídil dokumentaci skutečného provedení stavby, tak i na situace, kdy vlastník stavby pořídí onu dokumentaci sám. Podstatné přitom je, co musí nezbytně předcházet ověření dokumentace v těchto případech a co zákon nestanoví.
20. Komentářová literatura¹ se shoduje na tom, že dokumentaci skutečného provedení, která byla opatřena vlastníkem stavby, stavební úřad posoudí jak z hlediska dostatečnosti rozsahu jejího zpracování, tak i z toho hlediska, zda skutečnému provedení stavby odpovídá. Za účelem ověření těchto skutečností bude nezbytné provedení kontrolní prohlídky (§ 133 stavebního zákona), o jejímž výsledku vyhotoví stavební úřad protokol (§ 18 správního řádu). Jestliže bude zjištěno, že předložená dokumentace není dostatečná nebo že vykazuje vady, pro které je třeba provést její doplnění či změny, vyzve stavební úřad vlastníka stavby k odstranění zjištěných nedostatků. Pokud není nutné uvedenou dokumentaci jakkoli přepracovat, stavební úřad ji ověří a následně zašle jedno vyhotovení vlastníkově stavby a jedno místně příslušnému obecnímu úřadu. Ve věci ověřování dokumentace skutečného provedení stavby se nevede správní řízení. Na jiném místě literatura² uvádí, že stavební úřad musí vždy nejprve provést ohledání na místě (místní šetření) a při něm ověřit, zda dokumentace byla zpracována podle skutečného stavu stavby, tj. zda dokumentace

¹ KÝVALOVÁ, Miroslava. § 125. In: MACHAČKOVÁ, Jana, FIALOVÁ, Eva, KÝVALOVÁ, Miroslava, VÍCHOVÁ, Jitka, HOLEDOVÁ, Lenka, SMÍŠEK, Jaroslav. Stavební zákon. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2018, s. 923.

² MALÝ, Stanislav. § 125 Dokumentace skutečného provedení stavby. In: MALÝ, Stanislav. Stavební zákon: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2019-8-19]. ASPI_ID KO183_2006CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.

skutečného provedení (pasport) stavby odpovídá jejímu skutečnému stavu. Jde tedy o opačný postup než v případě kontrolní prohlídky stavby prováděné např. po oznámení stavebníka podle ust. § 120 odst. 1 stavebního zákona nebo při závěrečné kontrolní prohlídce stavby před vydáním kolaudačního souhlasu podle ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona, kdy se vždy zkoumá soulad provedené stavby s předtím zpracovanou a stavebním úřadem ověřenou projektovou dokumentací.

21. Jak vyplývá ze shora uvedeného, pořízená dokumentace skutečného provedení stavby se posuzuje jak z hlediska dostatečnosti rozsahu jejího zpracování, tak i z hlediska, zda odpovídá skutečnému provedení stavby. Podstatné přitom je, že splňuje-li pořízená dokumentace tato kritéria a není-li tedy třeba dokumentaci doplnit, změnit nebo jinak přepracovat, stavební úřad ji ověří. Jinými slovy řečeno, jsou-li splněny požadavky na rozsah zpracování dokumentace a na promítnutí skutečného provedení stavby do dokumentace, nezbývá stavebnímu úřadu, než pořízenou dokumentaci ověřit, neboť zákonná formulace nedává jinou možnost (srov. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod - *státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví*).
22. Žalovaný vytýká žalobci, že stavbu jako celek v její současné podobě není možno považovat za legální, a to z důvodu instalace plastového výpustného potrubí DN 250 bez patřičného stavebního povolení. Dle krajského soudu má být ovšem otázka (ne)legálnosti stavby (v tomto případě pouze výpustného potrubí DN 250) řešena v řízení o nařízení odstranění stavby podle ust. § 129 stavebního zákona. Jak k tomu dále uvádí literatura³ „*také v případě starších povolených staveb, u nichž panuje pochybnost, zda byly provedeny v souladu s vydanými povoleními, by měl stavební úřad postupovat maximálně obezřetně. Přihlédnout musí ke všem důsledně zjištěným okolnostem a zvolit řešení, jež bude dostačující z hlediska zabezpečení veřejného zájmu, který stavebnímu úřadu přísluší chránit (viz rozsudek MS Praha ze dne 25. 3. 2015, č. j. 5A 289/2010-53, zprávu o šetření ochránce ze dne 3. 7. 2013, sp. zn. 8284/2012/VOP).*“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí předně nijak nerozvádí své úvahy o tom, jakým způsobem dochází z jeho strany k zabezpečení veřejného zájmu učiněním závěru o nelegálnosti stavebních úprav (instalace potrubí DN 250). V kontextu již shora vyřčeného, tj. že pro označení stavby jako nepovolené nepostačuje pouhé konstatování, že se nepodařilo získat žádné důkazy o její legálnosti, je závěr žalovaného o ilegálnosti stavby jako celku nesprávný, zvláště za situace, kdy se od stavebních úřadů očekává v těchto věcech maximálně obezřetný postup.
23. Co se týče účelu stavby a odůvodnění žalovaného, že vymezený účel stavby neodpovídá jejímu stavebně technickému uspořádání, nutno podotknout, že citované ust. § 125 odst. 4 stavebního zákona nesvěřuje správním orgánům oprávnění neověřit dokumentaci z důvodu přesvědčení o jiném účelu stavby, než jak je deklarován

³ PRŮCHA, Petr a Jana GREGOROVÁ. § 125 Dokumentace skutečného provedení stavby. In: PRŮCHA, Petr, Jana GREGOROVÁ aj. *Stavební zákon: Praktický komentář* [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges [cit. 2019-8-21]. ASPI_ID KO18312006CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.

žalobcem. Proces pasportizace slouží především k učinění závěru, zda dokumentace skutečného provedení (pasport) stavby odpovídá jejímu skutečnému stavu. Potud je dána pravomoc správních orgánů vyzývat k doplnění, změně či jinému přepracování (ust. § 125 odst. 4 stavebního zákona). S obdobnou argumentací lze shledat nedůvodnost výtky žalovaného směrem k absenci platného povolení k nakládání s vodami.

24. K námitce stran zjišťování účel, pro který byla stavba povolena, soud dále uvádí, že rozsah a obsah dokumentace skutečného provedení stavby je stanoven v příloze č. 14 k citované vyhlášce. Uvedená příloha, stejně jako ust. § 125 odst. 3 stavebního zákona, rozlišuje mezi úplnou dokumentací skutečného provedení stavby a zjednodušenou dokumentací (tzv. pasport stavby). Z přílohy k vyhlášce upravující úplnou dokumentaci vyplývá, že dokumentace obsahuje průvodní zprávu, jež je tvořena mj. seznamem vstupních podkladů, mezi jehož náležitosti patří *„další podklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena“* (bod A.2 písm. c) přílohy č. 14 k vyhlášce). Naproti tomu příslušná část přílohy č. 14 k vyhlášce upravující zjednodušenou dokumentaci (pasport stavby) nijak nepracuje s *„podklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena“*. V uvedené části zmiňuje příloha k vyhlášce pouze *„účel užívání stavby“* (bod B písm. b) - souhrnná technická zpráva, popis stavby), přičemž *„účel stavby“* je dále zmíněn v bodu D - zjednodušená výkresová dokumentace. Z uvedeného potom vyplývá, že obsahem zjednodušené dokumentace nejsou dle cit. vyhlášky *„podklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena“* - s takovými podklady počítá vyhláška pouze v případě úplné dokumentace skutečného provedení stavby.
25. Závěrem nutno dodat, že i pokud by podklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, byly nezbytnou náležitostí (obsahem) zjednodušené dokumentace, tak i přesto by napadené rozhodnutí trpělo vadou, neboť se žalovaný nijak nevypořádal s tím, zda a proč je žalobcem deklarovaným účelem užívání stavby (chov ryb) dotčen veřejný zájem. Jak k tomu uvádí příslušná literatura⁴, *„na prokázání legálnosti stavby ještě navazuje samostatná otázka účelu jejího užívání, v případě, že se o něm nedochovaly doklady (§ 125 odst. 2). Stavební zákon v té souvislosti rozlišuje dvě různé situace. V prvním případě jde o stav věcí, kdy účel užívání je dán jednoznačně stavebnětechnickým uspořádáním stavby. Ve druhém případě jde o situaci, kdy stavba svým vybavením vyhovuje více účelům. Za takových okolností platí, že stavba je určena k účelu, k němuž se užívá bez závad. S tím se dále pojí otázka, co je vlastně "užíváním stavby bez závad". Nepochybně se jedná o takové užívání stavby, které není v rozporu s veřejným zájmem. Posouzení uvedené otázky závisí na zjištěních stavebního úřadu získaných zejména kontrolní prohlídkou stavby a na základě shromážděných důkazních prostředků.“* Ačkoliv žalovaný staví svoji argumentaci na tom, že žalobcem vymezený účel stavby neodpovídá jejímu stavebně technickému uspořádání, dle názoru krajského soudu v posuzovaném případě naopak jedná o druhou situaci, tj. stavba svým vybavením vyhovuje více účelům. Ve správním řízení totiž nebylo postaveno najisto, že účel užívání je dán jednoznačně stavebnětechnickým uspořádáním stavby, naopak, účel užívání stavby je mezi stranami sporný a z jejich tvrzení plyne závěr, že stavba svým

⁴ Tamtéž.

vybavením vyhovuje více účelům. Tyto úvahy jsou ovšem řečeny pouze nad rámec, neboť již výše bylo uzavřeno, že v případě zjednodušené dokumentace se účel, pro který byla stavba povolena (ust. § 125 odst. 2 stavebního zákona), nezjišťuje.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Za situace, jak je popsána shora, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný nesprávně interpretoval a následně aplikoval ustanovení § 125 stavebního zákona, když v rozporu se smyslem a účelem citovaného ustanovení dospěl k závěru o ilegálnosti stavby jako celku a dále se zabýval zjišťováním účelu, pro který byla stavba povolena, ač mu k takovému postupu nebyla zákonem svěřena žádná pravomoc. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož rozsudkem vytýkané vady jsou obsaženy již v rozhodnutí vodoprávního úřadu, postupoval krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí (výrok I.). Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto (výrok II.) podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení plně procesně úspěšný, a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
⌋) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)	
2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	6 200 Kč
⌋) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. ⌋)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
⌋) daň z přidané hodnoty	§ 14a odst. 1
vyhl. č. 177/1996 Sb.	1 428 Kč

Celkem

11 228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Lhůtu k zaplacení soud stanovil

v souladu s ustanovením
§ 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Ostrava 20. června 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu